

[Hauch:]

at kunne sige, at det deles ikke at hans standfæller. Det er ganske givet, at landbruget ikke kan se sig bragt i en situation, hvor man ikke mere har hold på noget som helst af eksporten, under de vilkår hvorunder eksporten for tiden foregår. Vi klynger os ikke til regeringen i den forbindelse, vi må vel have kræfter til selv at ordne det, og jeg tvivler ikke om, at vi kan opnå den forståelse med regeringen, som det er nødvendigt for os at have af den ganske simple grund, at den til enhver tid siddende regering — selvom det ikke skulle være den nuværende — vil være nødt til, sådan som handelsforholdene ligger i øjeblikket både med hensyn til eksport og import, at være i forståelse med landbrugets organisationer i det øjeblik, landbrugets organisationer har samling på hele produktionen under en fælles salgsmulighed.

Jeg havde ikke tænkt mig, at det skulle være nødvendigt, jeg anser det i og for sig heller ikke rent principielt for ønskeligt, at det bliver på den måde, som jeg her har skitseret, men der er ingen anden udvej tilbage, dersom landbruget ikke vil risikere, at den pris, det får for sin produktion, bliver væsentlig mindre, end den ville blive, dersom landbruget havde samling på produktionen og kunne sælge den samlet. Det er dog ligetil.

Jeg kan føje til, at den interesse, som landbruget her har, må det have fælles med den til enhver tid siddende regering, nemlig at udnytte salget af vor produktion på den bedst mulige måde til derigennem at skabe indførselsmulighed for varer, som samfundet har behov. Jeg nærer derfor ingen bekymring for, at landbruget skal komme i konflikt hverken med den nuværende eller en hvilken som helst anden siddende regering på det punkt.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, der nu forlod talerstolen, at jeg føler mig overbevist om, at hvis man kommer ind i den situation, som det ærede medlem her har skitseret, vil det også da være muligt for enhver regering at have et godt samarbejde med erhvervslivet. Men jeg vil gerne, da jeg nu er kommet herop, tilføje, at jeg er ikke så bombesikker på, at landbruget

kun har den vej, som her er anvist. Det kunne jo tænkes, at der i sommerens løb blev slået koldt vand i blodet på de rigsdagsmænd, som nu er så blodtørstige overfor eksportudvalgene. Jeg har den opfattelse, at det arbejde, der er præsteret af eksportudvalgene, og de opgaver, der ligger der, er så store, at det er meget tvivlsomt, om det er klogt at ophæve disse udvalg. Det er muligt, at man kan ændre deres arbejdsform, det er muligt, at man kan indskrænke dem, men jeg er overbevist om, at man skal tænke sig om nogle gange, før man ophæver disse udvalg.

Krarup: Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hauch i, at det selvfølgelig er det altovervejende at få den størst mulige pris hjem, men mine betænkeligheder med hensyn til eksportudvalgenes værdi hænger sammen med, at det ikke altid er muligt for eksportudvalgene at få den største pris hjem. Hvis jeg skulle nævne et bestemt eksempel, kunne jeg f. eks. tage hesteeksporten. Det er fuldstændig rigtigt, at hesteeksportudvalget måske kan skaffe os en pris, der ligger 100 kr. højere pr. hest, end en privateksportør kunne få i øjeblikket, men hvis sagen trækker ud, hvis handelen ikke går i orden, og der går den ene måned efter den anden, og vi måske skal have udgifter til foder på 200—300 kr. for en hest, hjælper det ikke at skaffe 100 kr. mere hjem. Jeg er overbevist om, at eksportudvalgene mange gange fordyrer varerne, fordi de handler for langsomt, måske heller ikke dygtigt nok. Derfor finder jeg det berettiget at gå ind for den principielle indstilling, som jeg har, at vi må se at få eksporthandelen ud i det frie marked. Jeg tror, det tjener alle parter bedst.

Hauch: Jeg håber, at det ærede medlem hr. Krarup vil blive klogere under den fremtidige gennemtænkning og drøftelse af disse spørgsmål. Det ærede medlem var så venlig at anføre hesteeksportudvalgets virksomhed som eksempel på, at man ikke fik udnyttet prismulighederne, og henviste til, at der gik altfor lang tid, inden handelen kunne afsluttes. Jeg bliver nødt til at gøre opmærksom på, at det er jo ikke eksportudvalgenes skyld, når noget sådant indtræffer, men det er varedirektoratets skyld. Vi har ikke eet,